

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,
QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Martis
7 Februarii 1730.

M. HENRICO BESNIER,
Doctore Medico Præsidente.

An Dysentericis Anodyna?

I.

EDICAMENTA in variis distincta generibus,
prout diversimodè operantur, varia sortita sunt
nomina. Quædam cum impetu foris è corpore
sursum deorsumve noxiùm humorem pellunt, ideo
Emetica vel purgantia audiunt. Alia leniter emol-
liendo alvum, quasi diluendo tacitè subducunt. Quædam lo-

A

2

tium concitant, vel sudore diffuso, quod morbosum est amandant, & sic massam sanguineam depurant. Unum est quod vasa sanguinem continentia deplendo, sicut alia præcedit in curatione morborum medicamenta, ita & his antecellit. Inter omnia medicamenta, videntur Anodyna veluti manus Deorum quæ corpori ægro impositæ ipsum jucundè absque molestiâ levant; siquidem horum natura & virtus dolores, torminâ, cruciatus lenire, imò prorsus tollere.

II.

FI B R A nervosa cum ita extenditur ut dissolutionem minitur, sit doloris sensus eò acrior, quò fibra ruptioni propior. Doloris causa id omne quod talem extensionem excitat. Obstructio, inordinatus spirituum animalium motus, humor acris & rodens, &c. Sensus is animæ molestissimus functiones lædit, omnium ferè morborum comes, inflammationes concomitans, & quem velut asseclæ subsequuntur jactatio, irrequies, vigiliæ, sæpe febris, quandoque etiam convulsio, gangræna, crucem ægro figit ac Medico. Tollendis ideo doloribus satagit Medicus sublatâ causâ quantum fieri potest Erethismum solvendo laxatis fibris, concretum humorem resolvendo, motum & materiam distendentem minuendo, lenitis acribus humoribus & iisdem discussis vel eductis.

III.

FREQUENS, cruenta mucosæque alvi dejectio, cum dolore, cruciatu & torsione intestinorum dysenteria nuncupatur. Morbo incipiente primùm biliosa est alvus, aut saltem mucosam fundit intestinorum pituitam: dein subpingues fiunt dejectiones sanguine etiam plus vel minus permixtæ: post hæc strigmenta & veluti interiores tunicæ intestinorum prodeunt excrementis cruentis ac purulentis diversimodè coloratis mixtæ. Sæpius adsunt febris acuta, abdominis tensio, intestinorum ac mesenterii inflammatio. Hujus morbi sedes plerumque intestini pars ea quæ Colon vocatur. Omnis Dysenteria gravis ac difficilis. Citò tollit agrum, vel ex acuto morborum genere dum chronicus fit cum discruciendo pariter conficit. Utrovis modo partes affectæ gangranâ tandem

sphaceloque putrescunt. Dum epidemicè sævit in castra, exercitus etiam integros funditus delet.

IV.

CAUSA Dysenteriam continens & conjuncta humor acris à depravatâ chylosi ortum ducens, per vasa unâ cum sanguine ad glandulas intestinorum delatus, ibique secretus, qui quidem mucosior factus & acrior, erodendo venarum oscula aperit & vellicando dolores aliaque symptomata causatur. Hæc verò mitiora evadunt anodynis medicaminibus summopere demulcentibus, & sanationis spem eorum usus ostendit. Ideò victus ex jusculis farinosis, potus leniens edulcorandis acoribus, diluens emolliendis partibus ultra tonum tensis, conducunt. Ideò emulsiones, clysmata blandissima, aliaque id genus conferunt. Ideò venæ sectio egregium Anodynum in usum venit & torminibus cæterisque symptomatis sedandis maximas habet vires. Sanguinis missio copiam humorum arteriosorum & venosorum minuendo resistantiam vasorum reddit minorem: hinc vasis nimium distentis contractionis exercitium reddit, Et indè secretiones ac excretiones juxta naturæ normam promovet. Laudanum in hoc etiam morbo laudatur eo quod dolores obtundit (licet non sublatâ causâ) Sensorio communi per vim narcoticam obtuso; nam interim nihilominus nonnulli removentur effectus ex doloris & acrimoniæ sensu oriundi.

V.

IPECACUANHA brasiliensibus, radix dysentericæ sanandæ dicata, in quo morbo specificum perhibetur, vomitum ciet, solida irritat, sanguinis motum & per inferiora humorem Dysentericæ fomitem educit. Ideò cautio habenda & paregorica præscribuntur. Præterea ubi febris aut inflammatio, tensio abdominis vel dolor immanis adest; aut etiam quando dejectiones mucosæ siccioris sunt consistentiæ, vel porraceæ, virides, aruginosæ, ægrotantes in summo versantur discrimine; & hæc Symptomata multò vehementiora usu Ipecacuanhæ evadunt, nec remissiora fiunt nisi Anodynis. Ver-

bo dicam in Dyſenteria anodyna medicamina tutamina ſunt;
unde rectè concludes.

Ergo Dyſentericis Anodyna.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

*M. Nicolaus Le Roy de
Saint Aignan,
M. David Vaſſe.*

*M. Thomas - Renatus
Gaſnier.
M. Philippus Davier de Bre-
ville Notaria Hispania-
rum Regina Conſiliarium
& Medicus Ordinarius.*

*M. Franciſcus Picoté de
Beleſtre.
M. Franciſcus Aſſorty, an-
tiquus Facultatis Deca-
nus.*

M. Andreas-Joſephus Seron.

*M. Jacobus Trant è Regiâ
Scientiarum Academia.*

*M. Germanus Preaux, Pro-
feſſor Regius.*

Proponebat Pariſiis, FRANCISCUS - JOSEPHUS
HUNAUD, Armoricus, Baccalaureus Medicus, è
Regiâ Scientiarum Academia & in horto Regio Profeſſor
designatus, A. R. S. H. 1730: à ſextâ ad meridiem.